

Endrődi Szabó Ernő

Vive le Franc*

(arrivel Le Fityma)

No, La Franc. Vive. Égalité, Fraternité, Szvabódnüty. Direkte két *ty-vel* (máskülönben *districte-met*) nem fogadná el a senkisé. Zigorújan (á la Mingrinjan) a Szökret. Szökrete báj, szökrete bú, még vagyok. Sosem pofáztam ki magamból. Most vagyok. Kellemes alászol-gá(ljá)tok. Sem akkor sem most. Persze más lett volna, ha egy fasza kis picsát küldetek. Hát akkor nyalintok. De: csak *neki*. Oda. Azután más nem jött. Magadnak uram ha szolgád (csajod) nincs. Hát, amilyen vagyok még magamnak se. Hogyne: majd magamnak nyaljam ki (régi b. trükk) én meg épp, hogy lejöttem a falról. Merthogy falból oda voltam durrantva. (Megmondták a legjobb eltársak is akik akkor épek voltak s tudták lesznek, százszor is egy az egyszeregynek.) No! Égalité! Fraternité! Szvabódnüty! Mi több: le Franc(e). Éljen a légió! Oh, moj májlegionarie. Da. Na, csak ne legyen ingus. Meg avar se. Sőt semmiféle kavkázi, innen, a Kaszpiázon innen, mert épp, elég baj van amott. Kazakok, özbekek, türkmének, tadzsikok, nanájok, goldok (egy nagy segítség a kedves olvasóknak: a gold és a nanáj egyugyanazon nép, a baj csak az, hogy ez nem röhej), szóval épp elég gond az, hogy nem bírunk magunkkal. Mer' teli vagyunk egyenlőséggel. Egyenlőbbek akarunk lenni a csecseneknél. Az ingusoknál. Az oszétéknél. A tuvaiknál. A madzshirtoknál. A tatároknál. Mi a franc? Mi a Franc! Vive la Franc! A legegyenlőbbek vagyunk! Vive!

La Franc. Számoljam? A napokat? Nagypám véresre vert talpa? Apám véresre vert arca? Ede bácsi riadalma – vidd el kisfiám, adta a szörméket, lehet, most megint ránk kerül a sor –, a kivertek, a megverték riadalma. Együtt a sodrásban. Együtt ebben a papagájos lázban. Együtt ebben a rohadék Kelet-Európában.

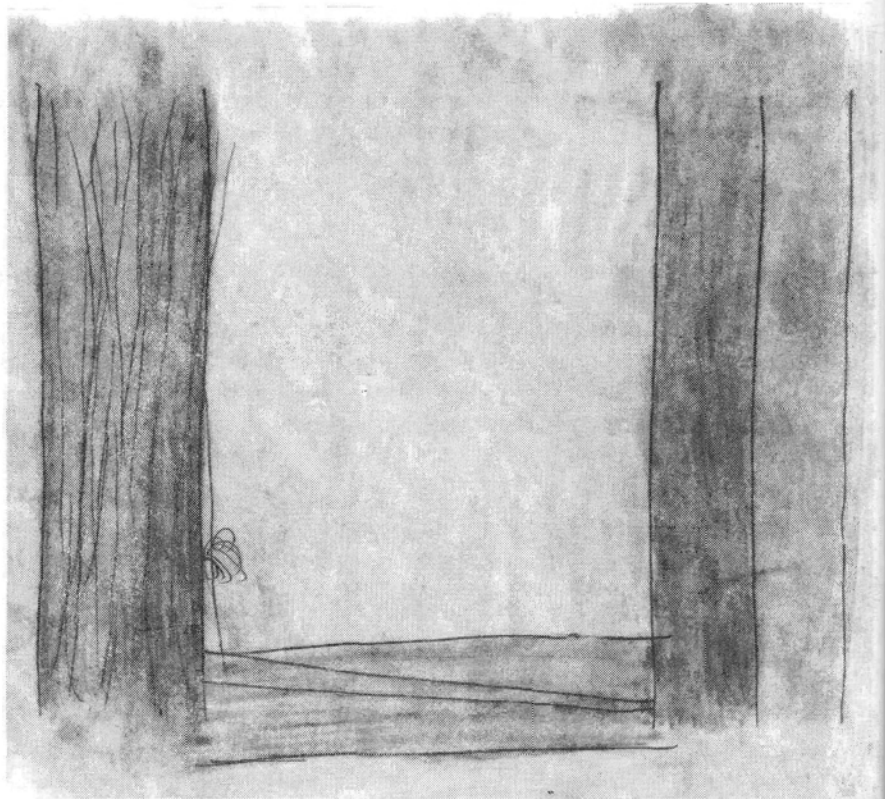
És anyám. Anyám, abban a véresre köpült lázban. És húgom. A Kalasnyikov egyáltalán nem biztosított ingázásában.

Rom vagyok? Rom-antikvitás? Romantikvórium? Hát persze: nota bene, úgy is mint rom. Mint relikvitásbéli antikvitás. Már csak, hogy ne tautológiázzak. Csak úgy mint régi relikviája egyfajta európai létnek. ÓÓÓÓ, jurópehauz. Mint imádlak. Mint jurópehauzba törekvő. Mint nagybbsági és mint kisebbségi. Mint szívbéli szerelmed, ó.

Hát – mi tagadás – idáig jutottunk. Ez volt szerelmünk, mindannyiunk álma. Veszte. Vesztetted. Vesztáságunk bukta.

Már nem számolom az időt. Csecsen vagyok. És boszonác. A Neretva hídjá. Tudod, jurópehauz. Én sírtam, Szinán pasa csudát művelt a Neretva felett. Az a rohadék, bugris török. Az a barbár. Európa – ó, jurópehauz – legszebb hídjá övé! Volt. Szinán pasa csodáját csodáltam. Akárcsak te, kedves jurópehauz. Csak, tudod, szarok bele, csak tudod nem tudok sírni,

* Maul Melan magyarországi jegyzeteiből



ha legszebb hidaidat ledöntik, nem tudok sírni akkor, amikor *gyermek*ek hálnak meg a világtörténelem egyik legocsmányabb vérontásában.

Tudod, jurophasz, már nem számolom, már nem tagolom a magányt. Áthatolhatatlan betonfalként vesz körül, elzárja előlem az időt. Érzékelem a langyfuwallást (ochh)! A lengedet (achh)! Meccsoda meccsoda mennyei érzület. Mintha magömlés. S mint fáradt kamaty közben – most is – kinézek-e ablakomon, látom a fosszínű fákat, a kutyaszarral hintett járdát, a szélfűtta, ide-oda verődő újságlapot és tudom: itthon vagyok, ó, de kibaszottul itthon vagyok. Ez az én hazám.

Na, jó, olvasok. Bekapcsolom a rádiót, igyekszem megfogni, magamhoz rántani a külvilágot... sikertelenül. Betűk tarkázzák a papírt, hangok töltik be a teret, bólong a lecsupált fakorona ablakom előtt a szilánkos levegőben... és mégsem és mégsem, nincs jelentősége, az egésznek nincs teste. Csupán érzékelés van, de a *megérzés* – *hiányzik*.

Hónapok óta: ez a benuult állapot. Kifolyt belőlem az idő. Meng-ce-i állapot? Mitől?! Keresem a lehetséges okokat: maganéletem zsákutcája – harmadik elrontott-elromlott, tán sohasem ép házasságom; az elveszített – tán sosem volt – társ hiánya? A harmadik elveszített gyermek?! Igen. Ez. *Ez is!*

Oké vagy sem, negyven év. Ennyi múltam. Egyidős vagyok a hazai bolsevizmussal. S most, hogy az idej télben nem csupán a rügyek lehetősége fagyott belé – a francba ezekkel a romantikus képekkel, szóval hogy így... idővesztetten és időtévesztetten. Csak ülök itt – májam emésztő borsóvár alak –, és lehetőségeimben, ó kedves olvasó, nem csupán magam, de téged szintúgy elcsócsál(hatná)lak. Már csak a makámázás kedvéért is. Csócsálok, csócsálunk, csócsállak. Te édesbús, sós állat. Olcsó. Utál(hat)nálak; ha, ha. (Gyöngébbek kedvéért: ez nem nevetés, csupán rossz zóviccs). Látványok és hangok.



Látványok és hangok töltik be a teret. Betűk tarkázzák a papírt, és számomra mégis egyre bántóbban, egyre bénítóbban növekszik a csönd. Betűk, hangok, Viszonylagosságok. Viszonylagosságaink. Viszonyaink dolgokhoz, emberekhez, történésekhez – viszonyok az eleven kapcsolat helyett. Érzékelések, tudomásulvételek.

S: írjak-e vagy nevessek. Most. Mostan, mostan épp mostan, kimossam vagy ne mossm. A szennyest. Merthogy: az ember (közbevetőleg: én még remember) tehetetlen dühében olyanokba harap bele, akiket egyébként szeret és tisztel. Svábokba, zsidókba, örményekbe, cigányokba. *Önmagába*. Ebbe az önmagához csonkult magyarságba. Mer' ez ilyen. Ez így működik kb. Mohács óta. Mer' nekünk Mohács kellett. Na, mondom én mostmár innen a huszadik század végéről, hogy – kellett a fasznak. Má'bocs. A durvulásért. El is hagyom ezt a gondolatmenetet. [Új csapáson szánt(ják) az agyam.] Piha, mit nekem ti zordon századoknak alapvető bája. Nem csodállok és nem szeretlek, de képzetem kurvaságod összes kellemét át-meg-átjárja.

Egyszóval – s: írjak-e vagy nevessek? Szívjak-e? Hogy elessek? De: bár tornak s áldozatnak mindegy – *temetni jöttem*, nem berúgni! Sírni? Írni? Inni? Az itt a kérdés, Ady-lemma. Az örök kveszcson: ez a qrva élet. Kínrím élet. Rímkenyszer és kínkenyszer. Élet, ami kínrémes (röv.: krémes). S ez – belátható – nem egészen olyan, mint egy habos-sütemény. Inkább csak egy verbalice szintű-szerű prémes-torta. Életszerű kínlódás. Füllasztó.

S, hogy mi van? *Ez van*. Az *ezvanság* van. Most. itt. A jó öreg szólás, a jó öreg helyzet, *ezvanhelyzet*; aligha hagy már el bennünket hátralévő habostorta-szeleteink habzsolása közben. Cukorkulimász – jajénügyimádom. És ragacs és melasz és élesztő – erjedés. Gerjed a múlt a mában – pőfőgés, bugy-borgás, új időknék új szellenetei.

Történt pedig: oly sok minden, hogy szóra sem érdemes. A dolgok alázatosan jelentik a semmit. Jelentem: én is *nem-jelentek*. Ez most itt egy szembeszegülés. Persze. Sőt, direkt pláne. Egy csakazértis hányavetiség, hogy én nem, én aztán egészen el és megmásíthatatlanul tova. Én – más! Ez annyit tesz. S ez így nem kimondottan egy alteregó, mi több éppen, hogy nem az, ellenben *elmás*. Ez *azelmás(z)*. van most soron. Rákereckedés: politikából? Mernekedsohasemmmisejőség-ből?! No, ne! Bahh! Nem, nem politikarbónailag, csupán – az ép gyomor, *ajóízlés okán!* Mikor-amikor – amikor szívből és igazán: *pökni kell*.

Szóval: ez az *elmás*. Pofátlan kimondástalanság, dacos csakazértisbefogom. Ne járd szám, mert fáj a fejem, és különben is: alamuszi macska partot mos. Teljék csak a kimondatlanságok tárháza, súlyosuljon az elhallgatások bugyra. Megtermé gazdag negyven év ezen *elmismást*. Dús negyven esztendő. Betakaríthatunk: szérünk, csűrünk, kamoránk kong az úrtól. Gerebenezzük a *semmit*. Ámde: semmik vagyunk s leszünk-e még minden? (L. még: ünnep a világon, Isten bok-rétája, nyűtt vonóbul bod p. á. stb.) Merhogy négy kerek évtizedig, hú de minden voltunk: élcsapat és előretolt, béketábor és harci kedv, forradallami rendőrezred és osztályharcos hevület, és markszizm-lenyinizm és internacionális lendület: lám, mindez most itt egy szép, nagy *semmi*. Egy szép, nagy, kerek *semmi*. Csoda, nem csoda – *ezvan!* Az *ezvanság* ideje jött most el. Csürom boldogság és teljesség. Nem egy nagy *etwas* épp, hogy csak *valami*. Imé a markszizm-lenyinizm

titkos metafizikája (gyöngébbek kedvéért, az *etwas* éppenséggel: valami). No, hát ott vagyunk honn. Nyakig. Honunk is benn(e).

Mármost: varrjunk mindent a komcsik nyakába? Nosza, megérdemlik! Csakhát! Sőt! Ámde! És a *középszor* (csángó tájnyelven: mélyről, torokból ejtett e-vel: középször)?! No, van ki e nevet nem ismeri? Nos, igen, hát róluk. Ról. A középszotty. Ról. 'Ki nemvoltvanlesz bolsi! Nemvoltvanlesz (nyilas)kereszteslovag! ÁVÓ-s! Munkásór! MSZMP-tag! Apparátcsik! Politbúróttag! KGB-s! Ki sem ilyen, sem olyan! Éppenhoggy: *semmilyen*. Csak: *van*. Ámde 'ki mindazonáltal s főként az éj (mai) leple alatt fő honfi, s mindenkor progresszlovag, és preformata, és csimborasszó, és istenpata (volt). Ki óvott: eléd állt (az orvosnál, a boltban, a pénztárnál, a metróban, a satóbbiben, -nél, -nál). Ki (le)ápol s (be)takart s, ha kellett, hát, ökörkönnyeket hullatva, elkapart. És aki tudván tudta mindekoron TÚLÉLNI, s fölragyog majd a szvabodnütty és a hon.. Ő az, aki nem szavalt, ám élte az eszmét: *nyelvvel* él a... Ó, ó, ő most a legfontosabb. Ő most a nemzeti téglá. Építőelem. *Kocka*. Élei szépen lesimítva, legyalulva. Így szervül, ízesül, tagja szervbesül (vö.: világ proletárjai kézbesüljete). Szervi(lí)rozza magát. Túlterjeng határokon. A Jurópehauzban is ő. Mer' ő. Majd ő. Mert mindig ő. És mindent. Fontossága teljében. Ön(ös)-tudatában. Áldoz. Föl-áldoz. Ezt, azt. Esetleg kicsi hazát. A kocka el van vetve (Id. még: kockavetemény, kockakompót stb.) – Horthy-éra, Kádár-éra, itten van a Bonasz-éra. Rohad – na mi? – a mában!

És ez nem egy balhé, nem egy punk. Ez itten egy *undorgrund* Na, nem egy környezetvédőminisztertökélyű, csak egy ilyen hétköznapi. Egy *lefityma*. Lefittyenő magatartás, élőbőrért vesztő poézis, hamubasült pogácsatett, makk ász a part(y)on kívül. Ami ugye: na ugyebár! A lefityma: vérző nyegleség és pökés, gracióz hányavetiség és szörén-megülés: *semminlovaglás*. A lefityma: védekezés. Lefitymálás. Ami kóser dolog. (Ld. még: bőrmélet.) Azaz: belepengézni a közepébe. Mert az idő méhében egy posz(t)méh dönög – a neve Bonaszéra. Walesi akzenttel: Boneszerü. (Bone: csont, ang. A szerk.)

Zarathustra pedig málló gatyáját Lét(h)e bús vizében mossa, mossa, s jó Flóra szappannal meg-és-megszappanozza – mosómedvés hangulatba esett és most lohasztja. De csitt, félre bú, félre a samponnal, félre a karddal, mert jó, jó hegyeken szökellve dr. procc Homdenadze Chantall. Jó Swartzenadze Hordenegger, szkíta mezőkön, hun paripákon, amúgy jurópeaubendegúzosan. És megérkezik, és lesz majd öröm és kanavász, katzagány és beszarás, kéjelet és ne tovább és lesz meakulpa, lesz majd mea maxima vulva és állva is és ülva, maxima és proxima. A p-p-proxim a T íve (gyengélkedőknek: approximátív): új időknék új szellenetei iránt szippanat, fejforogás: fejcsova csürom negatívben (-ból, -ből, -ban, csakis parlamentárisán),

Középszotty. Frankón. A Middle-East Middle Streetje. Middle-klassz!

Hát igen. *Ezvan*. Mi tagadás, az ezvannál is ezvanabb van. És mi tagadás: nem kell. Sőt és mégsoőbb: a nem kell sem kell. Szétázott a tököm a langyosvízben. Elég! Utálom, ha rámszólnak? amikor a járda fölött járok. I am a highwalker and I have much moonmalter. Bevakerom a g(y)árdát! Fittyet hányok – hol vár állott ma fittyhalom – amúgy verbalice, itt és most, szívből és igazán: *lefityma*.

